

מסורת הש"ס

א) (גדרים פג) לעיל כא;
ב) מנחות ד: מעילה יא.;
ג) [סוּמְיָה דמַלְתָּא שָׁכַר כּוּסֵה לֹה כִי לִיתָא בַּמַּשְׁנֶה דַּנְּעִישׁ לִךְ שְׂפִיר גַּרְסִין דַּמְנִיא וְעִי מַה שְּׁגַרְשׁ עַל הַגְּלִין בְּרִינָן מַרְישׁ דָּף לֹה];
ד) נַעֲשִׂים פִּינָד מוֹיִצ׳ צִימ קד. מַרְישׁ לֹה: [תּוֹס׳ כַּתּוּבֹת פִּינָן],
ה) צַעֲיִ טַסָּף: בֵּן שְׁלֹמֹה,
ו) [וַעֲי מוֹס׳ שֶׁ דִּיָּה אִמֵּר רַב חַסְדָּא],

הגהות הב"ח

א) בפשטה והשלמים
ב) מקרב שלמים:
ג) נַבִּי וְיִצְחָא הִיכִי דַמִּי:
ד) רִשִּׁי דִּיָּה הַחֲטָאת וְכִי דַפְרָשִׁין לַעֲלֵל כֹּא:
ו) עִישׁ:
ז) דִּיָּה דַמִּי שְׁלָמִים יִצְחָא שְׁלָמִים:

גליון הש"ס

בַּתְנִי׳ הַחֲטָאת הַתּוֹבָה. עִי מַרְישׁ דָּף פג ע"א ובמקו"ם שם ד"ה וחי אומרת: שם ועולה תִּקְרַב עולה. עי' ויטא דף מא ע"ב מד"ה ואח' עולה:

הגהות מהר"ב

רנשבוגר

א] תוֹס׳ דִּיָּה שְׁלָמִים וְכִי כִיּוֹן שִׁחִיא. תִּיבַת שִׁחִיא נִמְקָא. וְיִצְ׳ שִׁחִיא:
ב] דִּיָּה חִיב הִיכִי וְכִי יַפְלֹ לַנְּדֵבָה לַחֲלוּץ. תִּיבַת לַחֲלוּץ נִמְקָא. וְיִצְ׳ לַעֲלוּת לַחֲלוּץ כִּי:
ג] דִּיָּה מַפְרִישָׁה שְׂפִירָה. תִּיבַת שְׂפִירָה נִמְקָא. וְיִצְ׳ שְׂפִירָה:
ד] דִּיָּה אִמֵּר רַב חַסְדָּא וְכִי הִיתָה מַקְרִיבָתָהּ לַחֲוֹבָתָהּ דִּהָא הִיכִי הִנְחִיתָ דִּידֵיהּ כִּיּוֹן כִּי מַקְרִי לֹה מַיִיזִי לַרְיִכָּה לֹה כִּטּוֹן אִם לֹה הִפֵּר לֹה וְכִי כִּלְיָ:
ה] דִּיָּה דַמְנִיא וְכִי וְאִם עֲשִׂיר הוּא שִׁחִיא בְּקִרְבִּין עוֹלֵה וְיִוִּרְד׳ לַהֲלֹא וְכִי אֲבָל מַרְישׁ וְנִדְבוֹת וְכִי כִּלְיָ:
ו] דִּיָּה אִיכָא דַּלְמִיר וְכִי כִּטּוֹן דַּלְמִי וְכִי בַּמַּתְנֶה מַכְהֵמַתּוּ. יִצ׳ כֹּאן הִסִּיד׳ אֲחִיכ׳ מַהִיד׳ וְכִיּוֹן דַּלְמִי וְכִי כִּטּוֹ שִׁחִיא יִצ׳ כֹּאן הִסִּיד׳ וְאֲחִיכ׳ מַהִיד׳ ר׳ אֶקְרִי וְכִי לֹה הִפֵּר עֲבִיל׳ וְהִסִּיד׳ וְשִׁיךְ לַעֲרִיב׳:

מוסף רש"י

היו לה מעות סתומין. דל פירשה אלו לחטאת ואלו לעולה (מנחות טז). יפלו לנדבה. לשפירות, להלכה הוא צביר למשה מקטין (שם). דמי חטאת ילכו לים המלח. כדי חטאת שנתנו בעליה לדמיתה אלה (שם ומעילה יא.). לא הניגון, מדרבנן, ולא מועילין. דלמר בשמעתא קמייתא דמעילה (ג). חטאת המעות ומעות ההולכות לים המלח אין מועילן צבן דלחיבור קיימי ואלו קטש גבזה יטא (מנחות טז). דמי עולה יביאו עולה. דדורון בעמלה הוא דלאו לכפרה

אחא וכדאמרין קבין (פ"ב מ"ה) האשה שמתה יצאו יורסין עולתה (מעילה יא.). דמי שלמים. אכל דמי אשם ליכא דלעו צביר טעור אלא צביר טמא ומכסיו להחמיל מירות טערה (מנחות טז). ונאכלין ליום אחד. כחומר שלמי מיר כדאמרין בלחאיו קומון (שם) ואין טעונין להם. משום דכמיז ביה ומנן על כפי המיר ואין כאן מיר (מעילה יא. ובגמ"ז מנחות טז). אדם מביא קרבן עשירי על אשתו. שהוא חייב בקרבן לידתה וזרעתה, ואם הוא עשיר אין יכול לומר היא אין לה כלום ומיפטר בקרבן עני (ד"ב קד). ולא אמרין דלע"פ שנשאת לעשיר עבה, דמה שקטתה אשה קנה בעלה, אלא כל הקרבת שחיבת תמיא עליה (נדרים קסח). שכן כתב לה כל אחירות כו'. היא, לה צביר? א"ר יאודה לפיך אש פטרה אינו חייב צבן, שכן היא כותבת לו לחראין דלמי לי עלך מנן קדמת דנא, והכי פירושה לפיך אש גירסה ומנן לה כתובתה ועדיין קרבנותיה עליה אינו חייב צבן, שכן כותבת לו בתוך השובר שכותבת לו על צבלת כתובתה התקבלתי כתובתי ואחראין דלמי

זכאה וקדמה ארבעה דורות בישראל
עוצד ישי דוד שלמה ואילו צעירה לא אתת בישראל עד רחבעם^(א)
דוהה מנעמה העמונית:
בַּתְנִי׳ הַחֲטָאת סַמוֹס.
אותה הבהמה שהפרישה לשם חטאת תמות וכי היא טעמא דפרשין^(א)
לעיל אִלְדַּרְכִּיהָ כפרה והוא

כחטאת שנתנו בעליה דגמיירי דלמיתה

אזלה:
וּנְאֻכְלִין לְיוֹם אֶחָד.
כלומר
לִכְך יֵשׁ עֲלֵיהֶן עֵדִיין מִתּוֹת שְׁלָמִים דִּנְאֻכְלִין לְיוֹם אֶחָד וּלְעִינָן זֶה אִינִם כְּשִׁלְמֵי מִיר דְּלִינָן טַעוּנִין לַחֵם:
מַעוֹת סַמוּמִין.
שלא פירש אלו לחטאת ואילו לעולה ואילו לשלמים הרי אלו יפלו לנדבה ולוקחים צבן עולות
זֶה הַבָּשָׂר לַמּוֹצֵחַ וְהַעוֹרֹת לַכֹּהֲנִים:
שְׁלָמִים יִצְחָא שְׁלָמִים.
ואכ"ל דאין מועלים צבן^(ג)
וכדמפרש צפ"ק דמסכת מעילה (דף ו:ו):
גַּבִּי מֵאֵן תֵּנָּה דְלָא מַשְׁעֵבֵד לֹה.
מֵאֵן הוּא תֵּנָּה דְמִי דַקְסַבֵּר שֶׁאִם הִיתָה הַצִּהָמָה שְׁלֹ לֹה חִייל עֲלֵיהָ קְדוּשָׁה כִּלְל דְּלִאִמֵּר תֵּנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר מַשּׁוֹס דַּעֲבֵל לֹה מַשְׁעֵבֵד לֹה לְהִצִּיב קַרְבָּנוּתִיהָ כִּלְל וְכִי מַפְרִישָׁה לֹה הִיא לַמְיֻרֹת זׁ הִרי הוּא כְּמִי שֶׁמַּקְדִּישׁ דְּבַר שְׁאִינוּ שְׁלֹ דְּלִינָן דְּצַבְרֵיו כְּלוֹס:
אִמֵּר רַב חַסְדָּא רַבְנִי הִיא דְּאִי סִיד ר׳ יְהוּדָה הִיא אֲמַאי מֵאֵל.
כִּיּוֹן דַּמַּשְׁעֵבֵד בְּקַרְבָּנוּתִיהָ אִישְׁתַּכַּח דְּכִי הַקְדִּישָׁה שְׂפִיר הַקְדִּישָׁה דִּהָא שְׁמַעִינָן לִיה צַבִּימ׳ צַבִּי צַבִּי לַשּׁוֹן הַדִּיּוּט:
דַּסְנִיא ר׳ יְהוּדָה **אִוֵּמֵר אִדָּם מִצִּיב קַרְבֵּן עֲשִׂיר עַל אֲשֵׁמוֹ**.
שֶׁאִם הִיתָה עֵינִי וְנִתְחַיִּיבָה קַרְבֵּן עֵינִי וְלֹא הִסְפִּיקָה לְהִצִּיב קַרְבֵּן עֵינִי עַד שֶׁיִּסְמַח לֹה הִי״ז מִצִּיב קַרְבֵּן עֲשִׂיר עַל אֲשֵׁמוֹ וְכֵן כִּלְל קַרְבָּנוֹת שֶׁהִיא חִיבַת קוֹדֵם לִכֵּן וְאִפִּי קַרְבֵּן קְצֹעַ שְׁאִינוּ בַּעֲלוֹה וְיִוִּרֵד:
שָׁכַר כַּסֵּף לֹה כְּצֻחֲכֹסָה כּו׳.
והלכך הוֹדַהוּאִל וּמַשְׁתַּעֲבֵד לֹה אֲמַאי לֹה הִי צִהָמָה שְׁלֹ כְּצִהָמָה שְׁלֹה וְאִם הִיתָה חֲטָאת תַּמּוּת וְאִם עוֹלָה תִּקְרַב עוֹלָה:
צִמְלַתָּ דְנָה צִרִיכָא לֹה.
כְּגוֹן הֵכָא דְהִיפֵּר לֹה בַּעֲלָה לֹה מַשְׁתַּעֲבֵד לֹה וּמַשְׁה״ה לֹה קִשְׁדָּה וְתֵלָא וְתַרְעָה צַעֲדֵר:
וְאִמֵּר רַב חַסְדָּא ר׳ יְהוּדָה הִיא דְּאִמֵּר לֹה מַשְׁתַּעֲבֵד כּו׳ דְּאִי לַרְצָנָן לֹה מַצְעִיא לַמְיֻמֵּר דְּכִי הִפֵּר לֹה דַתֵּנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר אֲלֵא אִפִּי כִי לֹה הִפֵּר לֹה נִמִּי תֵנָּה דְלַדִּידֵהוּ לֹה מַשְׁתַּעֲבֵד לֹה כִּלְל:
וְאֵלֹא הִיכִי דַמִּי דַּמַּשְׁעֵבֵד.
וְצַעֲי לְאֻקוּמָא כְּרַצְנָן כְּגוֹן דַּלְקִינִיּה נִיְהֵלֵה לַמְיֻרֹתֶיהָ אֲכַתִּי לֹה מִיתּוּקוּמָא כְּרַצְנָן כִּיּוֹן דַּלְקִינִיּה לֹה הוּא דַנְּפִשָׁה וְחֲטָאת תַּמּוּת וְאִנָן צַעִינָן דַּתֵּנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר וְהִלְכָךְ לֹה מִיתּוּקוּמָא כִּלְל כְּרַצְנָן:

רצא
למיתה ולא [נהנין] מאותן מעות מדרבנן ולא מועלין דכיון דליס המלח אולו לא קרינן ציה דקשי [ה'] והי"ה דלעיל גבי צהמה מני למיתא לא נהנין ולא מועלין:
דְּבִי עוֹלָה יִבְיָאוּ עוֹלָה.
דדורון הוא ומועלין צהס כיון דקרישין למוצח:
דמי שלמים יצילו שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם כדפרישית:
גמ' **מֵאֵן תֵּנָּה דְלֹא מַשְׁתַּעֲבֵד לֹה**.
ולכך יש סביר לחלק בין צהמה דידיה דמי תנא ותרעה צעדר ואם [שלה] חטאת תמות דאי משתעבד לה לא היה סביר לחלק בין צהמתו לצהמתה:
אֲמַר רַב חַסְדָּא רַבְנִין הִיא.
וכדמפרש ואילו ומ"מ אם לא הפר לה היתה מקריבתה לחובתה [ו] כיון דלקעי לה וכדמפרש צסמוך (הפר לה לא אמר דהא הוו צהמות דידה כדמפרש צסמוך) כי מקני לה מידי דצריכא לה צבמדי דלא צריכא לה כגון דהיפיר לה לא אקני לה:
דְּאִי סִיד רַבִּי יְהוּדָה הִיא אֲמַאי תֵנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר הא **אִוֵּמֵר מִבְּיָא אָדָם קַרְבֵּן עֲשִׂיר עַל אֲשֵׁמוֹ**.
פי' אם עשיר הוא [ו] והוא חייבת קרבן עולה ויורד] צריך להציב קרבן עשיר עליה ולא יוכל לומר והלא אין לה כלום ותציב קרבן עני וכן כל קרבנותיה שהיא חייבת להציב קרבן צעצורה דווקא ודווקא שיהא חייבת קרבן וילדת וזהו אצל נדרים ונדבות לאו כל כמינה לידור אלק עולה ליום ואומר ר"י דדוקא אותן שנחייבה משנשאת ואילך ולא שנחייבה קודם שנשאת:
הַבִּי גִרִים רִשׁ״י שֶׁכֶּךְ בּוֹתֵבֶת [אִיָּה] בִּלְאִי אַחֲרִיּוֹת דֹּאיתִי אִי עַלְךְ מִקְדַּמַּת דִּנָּא והכי אימא [צמורת כהנים פרשת מזורע] ופירוש דאשה שגרשה צעלה לאחר ששילס לה צעלה כתובתה כותבת לו שובר התקבלתי כתובתי וכל אחריות דלית לי עלך מנן קדמת דנא הכל מחלתי אלאמא [דמשוס] דמשועבד לה צריכה לפוטרו צעשת גירושין:
אִפִּי תִימָא ר׳ יְהוּדָה כִי מַשְׁעֵבֵד אִי בְּמִילָתָא דְצִרִיבָא [אִי בְּמִידִי דְלֹא צִרִיבָא].
כגון דהפר לה לא משעבד לה כלל ואע"ג דמשועבד לה צתנאי צית דין הלכך צהמה שְׁלֹ תֵנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר דִּהוּו מוּלִין גְּמוּרִין וְלֹא הוּו כְּצִהָמָה:
אִיכָא דַאמְרִי מֵאֵן תֵּנָּה רַבִּי יְהוּדָה הִיא וְכִי מַשְׁעֵבֵד אִי בַתְנָאי בַּתּוֹבָה בְּמִילָתָא דְצִרִיבָא אִי כּו׳.
דאי לרצנן לא משעבד צתנאי כתובה והיכי דמי שמשמעבד לה שיכולה להקריב מצהמותיו אם לא הפר לה כגון דלקני לה שנתן לה צמתנה מצהמותיו [ו] וכיון דלקני לה הויה לה דנפשה והוה לן למימר דחטאת תמות כמו [בשלה] כי אקני לה צמילתא דצריכא לה כגון אם לא הפר לה צמילתא

למיתה ולא [נהנין] מאותן מעות מדרבנן ולא מועלין דכיון דליס המלח אולו לא קרינן ציה דקשי [ה'] והי"ה דלעיל גבי צהמה מני למיתא לא נהנין ולא מועלין:
דדורון הוא ומועלין צהס כיון דקרישין למוצח:
דמי שלמים יצילו שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם כדפרישית:
גמ' **מֵאֵן תֵּנָּה דְלֹא מַשְׁתַּעֲבֵד לֹה**.
ולכך יש סביר לחלק בין צהמה דידיה דמי תנא ותרעה צעדר ואם [שלה] חטאת תמות דאי משתעבד לה לא היה סביר לחלק בין צהמתו לצהמתה:
אֲמַר רַב חַסְדָּא רַבְנִין הִיא.
וכדמפרש ואילו ומ"מ אם לא הפר לה היתה מקריבתה לחובתה [ו] כיון דלקעי לה וכדמפרש צסמוך (הפר לה לא אמר דהא הוו צהמות דידה כדמפרש צסמוך) כי מקני לה מידי דצריכא לה צבמדי דלא צריכא לה כגון דהיפיר לה לא אקני לה:
דְּאִי סִיד רַבִּי יְהוּדָה הִיא אֲמַאי תֵנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר הא **אִוֵּמֵר מִבְּיָא אָדָם קַרְבֵּן עֲשִׂיר עַל אֲשֵׁמוֹ**.
פי' אם עשיר הוא [ו] והוא חייבת קרבן עולה ויורד] צריך להציב קרבן עשיר עליה ולא יוכל לומר והלא אין לה כלום ותציב קרבן עני וכן כל קרבנותיה שהיא חייבת להציב קרבן צעצורה דווקא ודווקא שיהא חייבת קרבן וילדת וזהו אצל נדרים ונדבות לאו כל כמינה לידור אלק עולה ליום ואומר ר"י דדוקא אותן שנחייבה משנשאת ואילך ולא שנחייבה קודם שנשאת:
הַבִּי גִרִים רִשׁ״י שֶׁכֶּךְ בּוֹתֵבֶת [אִיָּה] בִּלְאִי אַחֲרִיּוֹת דֹּאיתִי אִי עַלְךְ מִקְדַּמַּת דִּנָּא והכי אימא [צמורת כהנים פרשת מזורע] ופירוש דאשה שגרשה צעלה לאחר ששילס לה צעלה כתובתה כותבת לו שובר התקבלתי כתובתי וכל אחריות דלית לי עלך מנן קדמת דנא הכל מחלתי אלאמא [דמשוס] דמשועבד לה צריכה לפוטרו צעשת גירושין:
אִפִּי תִימָא ר׳ יְהוּדָה כִי מַשְׁעֵבֵד אִי בְּמִילָתָא דְצִרִיבָא [אִי בְּמִידִי דְלֹא צִרִיבָא].
כגון דהפר לה לא משעבד לה כלל ואע"ג דמשועבד לה צתנאי צית דין הלכך צהמה שְׁלֹ תֵנָּה וְתַרְעָה צַעֲדֵר דִּהוּו מוּלִין גְּמוּרִין וְלֹא הוּו כְּצִהָמָה:
אִיכָא דַאמְרִי מֵאֵן תֵּנָּה רַבִּי יְהוּדָה הִיא וְכִי מַשְׁעֵבֵד אִי בַתְנָאי בַּתּוֹבָה בְּמִילָתָא דְצִרִיבָא אִי כּו׳.
דאי לרצנן לא משעבד צתנאי כתובה והיכי דמי שמשמעבד לה שיכולה להקריב מצהמותיו אם לא הפר לה כגון דלקני לה שנתן לה צמתנה מצהמותיו [ו] וכיון דלקני לה הויה לה דנפשה והוה לן למימר דחטאת תמות כמו [בשלה] כי אקני לה צמילתא דצריכא לה כגון אם לא הפר לה צמילתא

אחא וכדאמרין קבין (פ"ב מ"ה) האשה שמתה יצאו יורסין עולתה (מעילה יא.). דמי שלמים. אכל דמי אשם ליכא דלעו צביר טעור אלא צביר טמא ומכסיו להחמיל מירות טערה (מנחות טז). ונאכלין ליום אחד. כחומר שלמי מיר כדאמרין בלחאיו קומון (שם) ואין טעונין להם. משום דכמיז ביה ומנן על כפי המיר ואין כאן מיר (מעילה יא. ובגמ"ז מנחות טז). אדם מביא קרבן עשירי על אשתו. שהוא חייב בקרבן לידתה וזרעתה, ואם הוא עשיר אין יכול לומר היא אין לה כלום ומיפטר בקרבן עני (ד"ב קד). ולא אמרין דלע"פ שנשאת לעשיר עבה, דמה שקטתה אשה קנה בעלה, אלא כל הקרבת שחיבת תמיא עליה (נדרים קסח). שכן כתב לה כל אחירות כו'. היא, לה צביר? א"ר יאודה לפיך אש פטרה אינו חייב צבן, שכן היא כותבת לו לחראין דלמי לי עלך מנן קדמת דנא, והכי פירושה לפיך אש גירסה ומנן לה כתובתה ועדיין קרבנותיה עליה אינו חייב צבן, שכן כותבת לו בתוך השובר שכותבת לו על צבלת כתובתה התקבלתי כתובתי ואחראין דלמי

מי שאמר פרק רביעי נוזר

כד.

אַרְבַּעַה דּוֹרוֹת בִּישְׂרָאֵל.
עוצד ישי דוד שלמה ואילו צעירה לא הות בישראל עד רחבעם בן שלמה שצא מנעמה העמונית:
הָאִשָּׁה שְׁנִדְרָה בְּנוֹיֵר וְהַפְרִישָׁה בַּהַמָּתָה.
שלושה צהמות כצשה לחטאת וכצש

זכתה וקדמה ארבעה דורות בישראל למלכו':

בַּתְנִי׳^(א)
הָאִשָּׁה שְׁנִדְרָה בְּנוֹיֵר וְהַפְרִישָׁה
את בהמתה ואח"כ היפר לה בעלה אם שלו היתה הבהמה תצא ותרעה בעדר ואם שלה היתה הבהמה *החטאת תמות *ועולה תקרב עולה^(ב)
שלמים תקרב שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם^(ג)
דהיו לה מעות סתומין יפלו לנדבה ימעות מפורשין דמי חטאת ילכו לים המלח ילא נהנין ולא מועלין בהן
ידמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן ידמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם:
גַּבִּי מֵאֵן תֵּנָּה דְלֹא מַשְׁתַּעֲבֵד לֹה
אמר רב חסדא רבנן היא דאי ס"ד רבי יהודה היא אמאי תצא ותרעה בעדר הא משתעבד לה^(א)
דנתניא^(ג)
ר' יהודה אומר יאדם מביא קרבן עשיר על אשתו וכן כל קרבנותיה שהיא חייבת שכן כתב לה כל אחירות דאית ליך עלי מן קדמת דנא רבא אמר אפי' תימא ר' יהודה כי משעבד לה במילתא דצריכא לה במילתא דלא צריכא לה לא איכא דאמרי מאן תנא אמר רב חסדא רבי יהודה היא וכי משעבד לה במילתא דצריכא לה במילתא דלא צריכא לה לא דאי רבנן לא משעבד לה כלל^(ט)
אלא היכי דמי דמשעבד לה כגון דאקנייה לה וכיון דאקני לה הוה דנפשה רבא

זרוע כמזמו שיעטון צתנופה אצל מ"מ הזרוע מיתסר כחומר שלמי מיר ועוד אומר ר"ת דאין להס זרוע היינו דאין להס דין זרוע צשילה שיתצבל עם האיל אלא לנדו אסרייה:
ה"ג ואינם טעונין אָחֵם.
כשאר דכמיז על כפי המיר ואין כאן כפי המיר דהפר לה ואם הקדישו כצר טעון פדייה ואפילו אי מיעקר עקר גזירה שמה יאמרו הקדש יולא אלא פדייה ואי מינן גיין נמי מני לפדות דאין לו קדושת הגוף עד שיטשט עליו הקרבן:
ה"ג הִיזֵּה מַעוֹת סַתּוּמִים יַפְלֹ לַנְּדֵבָה.
היכא דהפר לה צגמרל מפרש^ג
דהנוה סתומים יפלו לנדבה [ו] לחולין ולמוצח^ג
דהיינו עולת נדבה ונסכים צאין משל ציצור וכן פי' צכל דוכמי דמיננא יפלו לנדבה ולא חש למיתני הכא אם שְׁלֹ הֵן מוּלִין כְּדַמְנִי צַרִיבָא:
מפורשים.^ג
שפירש אלו דמים לחטאת ואילו לעולה ואילו לשלמים:
דְּבִי חֲטָאת יִצְבּוּ יָיִם הַמֶּלֶח.
כיון דלילו היתה הצהמה הוה אולה

ההוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה דלוקח אבל מנסכי לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניתא ליה לאניש שרתיה אשה אצלו ומסורת כפרה:
אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שפירש חסדא ופירוש מירי שהקנה לו עלך מנן קדמת דנא וכל אחריות שהיה עליך הוה אשה חובת זה הלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת. ודוקא קרבנות חובותיה. אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו חייב כדפרישית וכן אם לוותה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח פ' יש נוחלין דטבא ליה עבדו ליה. ואפי' לר' חננאל שפסק שאם לוותה ואכלה בעל יורש הוי ופורע היינו דוקא מאותן נכסים שהכניסה לו ומשום פטירה ד